

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quęstio quinta. Vtrum necessarium sit ponere intellectu[m] agentem esse
aliquam potentiam animę nostrę.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

re, tales actus possunt esse ab eodem principio absoluto ordine quodam, vel vnus mediante altero, sicut sol per eandem lucem illuminat aërem & illuminando calefacit tales autem actus sunt intelligere & velle, et vniuersaliter cognoscere & appetere, propter quod possunt esse ab eadem natura absoluta.

22 Ad secundam rationem dicendum quod secundum veritatem & intentionem Augustini tantum differt memoria ab intelligentia sicut intellectus a voluntate, quod autem philosophus nec sic fecit mentionem de eorum diuersitate, causa potest esse quia actus memorie si sit, tenere speciem, sicut quidam dicunt, videtur quod secundum genus esset communis rebus inanimatis quæ aliquas formas in se retinent, propter quod minus videtur esse actus animæ quæ intelligere & velle. Et ideo de differentia memorie ab intelligentia quæ fit per respectum ad suos actus non curauit philosophus facere tantam mentionem.

23 RATIONES principales quæ sunt pro hac conclusionem concedendæ sunt. Ad rationes autem in contrarium dicendum, quod philosophus distinguit appetitum contra sensum & intellectum, non quia inter se differant per naturas absolutas, sed propter diuersitatem actuum, qui cum principiantur ab eadem natura absoluta ordine quodam illa fortiter nomina plurimum potentiarum propter pluralitatem actuum quorum est principium.

QVÆSTIO QUINTA.

Vtrum ponendus sit intellectus agens in anima.

Tho. 1. p. q. 49. ar. 3. Ad idem est intentio

Aristotelis. 3. de anima.

AD tertium sic proceditur. Et videtur quod necessarium sit ponere intellectum agentem partem animæ nostræ, quia operatio arguit formam secundum commentatorem, sed nos experimur nos abstrahere formas viles quod est opus intellectus agentis, ergo in nobis est intellectus agens.

2 Item obiectum præexistit actui potentie cuius est obiectum, sed velle est obiectum intellectus possibilis, ergo præexistit actioni intellectus possibilis, sed non potest præexistere nisi fiat per operationem alicuius potentie animæ, quia res de se non est utilis, nulli autem potentie attribuitur, quod faciat vtilitatem in rebus nisi intellectui agentis cui commentator attribuit hanc operationem suam proœcium de anima.

3 IN CONTRARIUM arguitur, quia si oporteret ponere intellectum agentem, hoc esset vel ut esset principium passiuum & receptiuum actus intelligendi, vel ut esset principium actiuum, propter primum non oportet, quia ad illud ordinatur intellectus possibilis, nec propter secundum, quia intelligere est operatio manens in agente, ut patet ex 2. Metaphys. ergo non est aliud actiuum a receptiuo, quia intellectus possibilis sufficit & omnis alius intellectus superfluit.

4 RESPONSIO, quia potentie innotescunt per actus, operatio etiã fecit scire formam ut assumptum est in arguendo, ideo si necessarium est ponere intellectum agentem hoc erit propter aliquam operationem eius necessariam ad actum intelligendi, operatio autem intellectus agentis non potest intelligi nisi in fantasmatum vel nisi in intellectum possibilem, sed nec in fantasmatum nec in intellectum possibilem habet aliquam actionem ut declarabitur, ergo fictitium est ponere intellectum agentem.

5 Assumptum probatur quantum ad vtramque partem. Et primo quod non agat in fantasmatum, quia si intellectus ageret in fantasmatum hoc esset vel aliquid imprimendo vel aliquid abstrahendo, sed intellectus agens nec imprimere aliquid in fantasmatum, nec aliquid abstrahere ab eis, ergo nullo modo agit in fantasmatum. minor probatur secundum duas partes quas habet. Et primo quantum ad primam partem. Quod non agat in fantasmatum eis aliquid imprimendo primo sic, omnis virtus quæ recipitur in corpore & nec ipsa nec eadem secundum speciem potest esse nisi in corpore est merè corporea non obstante quod ipse sit effectus a spiritu creato, vel increato, sed quæcunq; virtus impressa phantasmatis ab intellectu agente est in corpore, ut de se patet, & ipsa nec eadem secundum speciem potest esse nisi in corpore, quia in corpore & spiritu nulla est communis proprietas recipiendi aliquid vnus & vniuersus.

cum, ergo illa virtus si qua est merè est corporea, sed per talem virtutem non potest mouere phantasia intellectum possibilem cum sit purè corporea ea ratione qua non potest secundum se, ergo talis virtus frustra ponitur, cum tota ratio ponendi ipsam sit, ut ipsa sit phantasmatis ratio mouendi intellectum possibilem. maior patet quia de re est iudicandum potius quod sit corporea vel incorporea ex hoc quod natura rei requirit quam ex agente extrinseco. Id est æquiuoco a qua quodammodo potest produci tam corporeum quam incorporeum. minor declarata est, quare, &c.

6 SECUNDO quia si angelus non potest in materia corporali imprimere formam immediate, videretur quod multo minus hoc posset intellectus agens, phantasma autem est quid corporeum, ergo intellectus agens nullam formam potest phantasmatis imprimere, & sic patet primum membrum minoris propositionis, scilicet quod intellectus agens non agit in phantasmata aliquid imprimendo.

7 SECUNDA pars probatur, scilicet quod intellectus agens non agit in phantasmata aliquid abstrahendo, vel remouendo, quia illa abstractio vel esset realis, vel secundum rationem, non realis quia talis realis abstractio, vel esset realiter separatio alicuius præexistentis actus in phantasmatis, sicut abstrahitur vel separatur lapis ab altero lapide, vel sicut separatur accidens a subiecto per corruptionem accidentis, vel alio modo virtute diuina, vel talis abstractio vocaretur educitio alicuius de potentia ad actum sicut forma dicitur educi, vel abstrahi de potentia subiecti. Primum non potest dici, quia nihil est actu in phantasmatis quod desinat in eis esse ad præsentiam intellectus agentis, neque per corruptionem neque per translationem ad intellectum possibilem tanquam prius esset in phantasmatis & postea in intellectu possibili, quia forma non migrat de subiecto in subiectum, nec secundum potest dici, quia cum aliqua forma educitur de potentia in actum, ipsaeducta est in illo tanquam in subiecto de cuius potentia educitur. Si ergo intellectus agens de potentia passiuam phantasmatis educeret aliquam formam siue esset species intelligibilis siue quæcunq; alia forma ipsaeducta esset in phantasmatis sicut in subiecto, & ita intellectus agens ageret in phantasmata aliquid imprimendo scilicet formam illam quam educeret, & sic rediret primum membrum immediate prius reprobatum. Talis ergo abstractio non potest esse realis.

8 Item nec talis abstractio potest esse secundum rationem solum, quia omnis actio rationis est cognoscens circa cognitum obiectiue intellectus, sed agens non agit circa phantasmata sicut cognoscens circa cognita, quia nec intellectus agens phantasmata cognoscit, nec sua actio est cognitio, imò præsupponitur omni cognitioni intellectuali secundum ponentes ipsam, ergo sua actio circa phantasmata non est abstractio secundum rationem, nullo ergo modo agit in ea nec aliquid imprimendo nec aliquid abstrahendo, neque secundum rem, neque secundum rationem.

9 Item ad quid fieret talis abstractio, non ut representaretur quidditas intellectui absque conditionibus indiuiduantibus quod dicitur ponentes intellectum agentem agere circa phantasmata abstrahendo.

10 Dicunt enim quod illud facit intellectus agens circa quidditatem & phantasmata separando, & abstrahendo ea secundum rationem quod dicebat Plato fieri circa ideas secundum rem. Et ideo sicut ideas separata secundum rem ab indiuiduis materialibus esset secundum se intelligibiles ut ponebat Plato, sic quidditas secundum rationem a phantasmatis & conditionibus indiuiduantibus efficitur secundum se intelligibilis ut isti dicunt.

11 Sed istud nihil valet primo quia nullo modo ostendunt quomodo intellectus agens separaret secundum rationem quidditatem a conditionibus indiuiduantibus sub quibus representatur in phantasmatis. Et ideo illa facilitate qua hoc dicunt potest etiã negari, maxime cum probatum sit quod talis abstractio non potest fieri per intellectum agentem cum actio eius circa quidditatem & phantasmata non sit intellectio.

12 Quod etiam patet secundo ex alio, quia stante reat in impedimento alicuius actionis impossibile est sequi actionem ut patet in trabe impediète descensum lapidis, &c.

anebris impediretibus visis. Quādiu enī trabs manet sub lapide, & tenebrae sunt in medio, nec lapis potest descēdere, nec oculus videre, sed illud quod impedit representationem quidditatis vniuersaliter est materialis, & indiuisibilis conditio phantasmā ut ipsimet dicunt. Cum ergo illud nunq̄ amoueat̄ur à phantasmātibz per quāncūq̄ actionem intellectus agentis, nec per illam abstractionē rationis quā ponunt, sequitur q̄ phantasmata per talem abstractionem nunq̄ poterunt representare quidditatē vniuersalem sed semper sub conditionibus singularibus. Aliter autē non representaretur quidditatis intellectui nisi per phantasmata secundum istos, quia non ponunt q̄ à phantasmātibz abstrahatur aliqua species quē sit representatiua quidditatis, ergo talis abstractio nō sufficit ad representandum quidditatem vniuersalem.

13 TERTIO, quia consequentia quam faciunt nulla est. Non enim sequitur separatio realis quam ponebat Plato sufficiebat secundū ipsum ad fingendum ideas per se intelligibiles, ergo separatio rationis quā tu ponis sufficit ad faciendū quidditatē per se intelligibilem, sicut nō sequitur realis a motio trabis sufficit ad hoc ut lapis descendat, ergo a motio eius secundum rationem sufficit ad illud idem. Sic ergo patet quod intellectus agens nō agit in phantasmata aliquid imprimendo, nec aliquid abstrahendo. Ergo nullo modo.

14 Sed diceret aliquis q̄ hęc diuisio sit insufficiens quia intellectus agens agit in phantasmata dando eis virtutē mouendi intellectum possibilem non quidē aliquid imprimendo nec abstrahendo, sed solum assistendo & ponitur simile, quia lumen dat colori virtutē mouendi visum, & tamen nihil imprimit colori nec à colore aliquid abstrahit sed tantum assistit, et eodem modo potest esse circa intellectum agentem & phantasmata ut videtur.

15 Istud autē est mirabile q̄ aliquid det alteri virtutē & tamen non influat, nec impedimentū tollat sed solum assistat. Hoc enim videtur implicare contradictionē scilicet q̄ det virtutē nihil dando, sed & exemplum procedit ex ignorantia, lumen enim nō requiritur ad videndū propter colorē ut det ei virtutē mouendi visum cū color ex se habeat virtutē, sed propter medium & organū quā nō sunt susceptiua actionis coloris nisi sint illuminata, vel ex alia causa. Et ideo non est mirum si ex falso assumpto conclusum est aliud falsum. Non ergo oportet ponere intellectum agentē ex actione eius circa phantasmata, quia nulla est ut probatum est, & hęc est prima pars principalis deductionis.

16 Secunda pars principalis videlicet quod non sit necesse ponere intellectum agentem propter aliquam actionem eius in intellectum possibilem, patet sic quod actio eius in intellectu possibilem non potest intelligi nisi duobus modis. Primo sic q̄ intellectus agēs solus agit in possibilem, phantasma autē nihil agit nec coagat, sed solum se habeat obiectiue. Secūdo sic q̄ tam intellectus agēs q̄ phantasma agant in intellectum possibilem tanquā duo imperfecta agentia suppleant vicem vnius perfecti agentis, eodem modo quo duo homines trahunt nauem quorum neuter per se sufficeret.

17 Primum non potest dici scilicet quod solus intellectus agens agit in possibilem & phantasmata nihil omnino agant, sed solum se habeant obiectiue vel terminatiue, quia si ad cognitionem non requiritur quod obiectiuum vel representans ipsum aliquid agit in potentia, sed solum quod ei representetur cum sensus sufficiat ad apprehendendum obiectū sibi propositum sine alio mouente, nō video quare intellectus nō sufficiat ad illud idē absq̄ hoc q̄ præter obiectum sibi propositum ponatur in intellectu agens mouēs ipsum, nisi redeatur ad illud quod phantasmata nō sufficienter representant obiectum intellectui possibili nisi per actionem intellectus agētis circa ipsum, sed de hoc non agitur nunc quia actum est supra, sed solum nūc queritur de operatione intellectus agentis in possibilem an sit necessaria ad actum intelligendi supposita præsentia obiecti, & patet quod non, sicut ad sentiendum non requiritur aliud agens, sed tantum præsentia obiecti.

18 ITEM, IDEM manens idem & respectu eiusdem semper natū est facere idem, potissime si agit ex ne-

cessitate naturæ ut patet ex secundo de Generatione, sed intellectus agēs agit ex necessitate naturæ & manet semper idem secundum se & in habitudine ad possibilem quantumcumq̄ phantasma, quod est obiectum intellectus, variatur, ergo ab initio creationis anime semper fecit idem in intellectu possibili non obitante diuersitate phantasmatum quæ ei obiciuntur, quia illa nō agunt, nec coagunt secundum hanc opinionem, igitur per vnum intelligere numero tantum ab intellectu agēte intellexit intellectus ab initio, & semper intelligit omnia sibi representata, quod est inconueniens.

19 Item illud quod semper præexigitur ad effectum est causa eius propinqua vel remota. sed phantasma præexigitur semper intellectui, ergo est causa eius propinqua vel remota. Patet ergo q̄ primus modus nō est possibilis scilicet q̄ intellectus agēs agit in intellectum possibilem phantasmate nihil coagente.

20 Et ideo quidam ponunt secundum modum scilicet quod tam intellectus agens quam phantasmata agunt in intellectum possibilem tanquam duo imperfecta agentia suppleant vicem vnius perfecti agentis, ad cuius declarationem dicunt q̄ duo agentia possunt tripliciter concurrere ad aliquid faciendum. primo quādo vnum influit in alterum, & illud alterum agit per illud quod est sibi insitum, sicut sol illuminat lunam, & luna per lumen receptum à sole illuminat aërem.

21 Secundo modo quando vnum nihil influit in alterum, nec econuertit, sed vnum causat dispositionem & restitutum formam principalem, sicut mollificans ceram disponit materiam & imprimit sigillum vel ipsum sigillum impressum introducit principalem formam scilicet figuram, & sic concurrunt hæc duo ad figurandum ceram. Tertio modo quādo nec vnum influit in alterum, nec vnum causat dispositionem, & reliquum formā, sed sicut duo imperfecta agentia quorū quodlibet habet de se virtutē agendi sed imperfectam, iuncta autem simul suppleant vicem vnius perfecti agentis, sicut est de duobus trahētibz nauem quorum neuter per se sufficeret. Et isto modo concurrunt intellectus agēs & phantasmata ad causandum in intellectu possibili vnam speciem numero, vel vnum actum intelligendi, quia nec intellectus influit aliquid phantasmati, nec econtra circa primū modum, nec vnum causat dispositionem & reliquum formā principalem circa secundum modum, sed vtrūq̄ habet de se virtutem mouendi intellectum possibilem quodlibet tamē habet per se imperfectam. Ambo autem simul & qui possunt vni perfecti agentis, quod enim intellectus agēs habeat de se virtutem mouendi possibilem omnes concedunt, de phantasmate autem q̄ similiter se habeat, patet per illud quod dicit Philosophus, de Anima q̄ sicut se habent colores ad visum, sic phantasmata ad intellectum, quod non esset nisi phantasmata de se haberent aliquā virtutem mouendi intellectum saltem imperfectam.

22 Hęc autem non videntur bene dicta. Primo quia nihil probatur, sed assumitur illud quod queritur. Supponitur enim in hac responsione q̄ sit dare intellectum agentem qui in se habeat virtutem mouendi intellectum possibilem, nos autem hic querimus vtrū videlicet ex aliqua operatione possit conuincere intellectum agentem esse par tem anime nostræ.

23 Secundo quia per omnē modum & omnem rationem quibus isti ponunt intellectum agentem esse & vnum cum phantasmate agere in intellectum possibilem potest poni quod sit dare sensum agentem qui vnā cum obiecto sensibili agit in sensum passiuum quod nō ponitur communiter, ergo nec illud debet poni, aut eadem sit ratio q̄ vtrobiq̄ patet sic quod sola phantasmata sine intellectu agente non sufficiant ad mouendum intellectum possibilem ad actum intelligendi hoc est vel propter excessum perfectionis actus intelligendi respectu phantasmatum, vel quia phantasmata cum sint corporalia nō possunt secundum se agere in intellectu qui est potentia purē spirituales, vel quia secundum se nō possunt representare vniuersale quod primo apprehenditur ab intellectu. Si primum detur, eadem ratio est de sensibili respectu sensus, quia sicut intelligere est quædam forma altioris gradus quam sit quod

quodcumq; phantasma, sic sentire est altioris gradus q̄ sit quecumq; qualitas sensibilis propter quod similis, necessitas est q̄ si præter phantasmata requiratur aliud ad mouendum intellectum possibilem, & q̄ præter qualitatem sensibilem requiratur aliud ad mouendum sensum ad actum sentiendi, & si illud aliud sit ibi intellectus agens, pari ratione & hic sensus agens.

Vide in. 2.
d. 3. q. 7.

Vide Tho.
1. p. q. 85.
ar. 3. ad. 1.

24. Secundum autem non possunt ipsi dicere quia ponunt q̄ phantasma agit in intellectum possibilem, non per virtutem receptam ab intellectu agente: sed per propriam virtutem quantum imperfectionem. Et idem dicunt de intellectu agente.

25. Nec terna potest dici, quia phantasmata secundum se non representant nisi singularia. Nec secundum hæc opinionem intellectus agens aliquid insuit phantasmatis, nec aliquid aufert ab eis sed solum coassinit. ergo phantasmata ratione intellectus agens non plus representant vniuersale quam sine eo, nisi ipsemet intellectus agens ipsum representaret quod nullus dicit. Illud autem quod inuenitur videlicet q̄ primum intellectum à nobis est vniuersale siue sit verum siue falsum, contradicit cuidam dicto istorum, dicunt enim alibi q̄ conceptus vniuersalis sumitur ex hoc q̄ intellectus noster apprehendit conformitatem vnius singularis ad alterum, & sic secundum eos prius concipiuntur singularia & conformitas eorum ad inuicem quam habeatur conceptus vniuersalis, non ergo concipitur primo vniuersale.

26. Patet ergo ex præcedentibus, q̄ sicut non ponitur sensus agens qui cū obiecto causet actum sentiendi, sic non oportet ponere intellectum agentem ad hoc vt cū phantasmate moueat intellectum possibilem ad actum intelligendi tanq̄ duo imperfecta agentia suppleant vicem vnius perfecti agentis. Cū ergo intellectus agens non agat in phantasmata aliquid imprimendo vel aliquid abstrahendo, nec secundum rem, nec secundum rationem, nec agat in intellectum possibilem, nec sine phantasmate nec cum phantasmate vt deductum est, videtur q̄ non debeat ipsum ponere, nec Augustinus magnus philosophus vniuersale posuit ipsum vt prius dictum fuit.

27. Ad primum argumentum in oppositum dicendum quod abstrahere vniuersale à singularibus non est operatio intellectus agens, licet commentator hoc dicat errare quia talis abstractio est solum secundum considerationem. Et ideo opus illius potentie est cuius est considerare, quod non conuenit intellectui agenti sed possibili. Si tamē possibile debet dici vbi aliud agens non est.

28. Ad secundum dicendum per interemptionem mihi quia vniuersale, id est, ratio vel intentio vniuersalitatis aut res sub intentione vniuersalitatis non est primum obiectum intellectus nec præexistit intellectui, sed est aliquid formatum per operationem intelligendi per quam res secundum considerationem abstrahitur à conditionibus indiuiduatis, in qua operatione intellectus abstrahens habet pro termino à quo singularia à quibus abstrahit, & pro termino ad quem ipsum vniuersale abstractum, & quia terminus à quo præcedit terminum ad quem, ideo consideratio singularium præcedit vniuersale abstractum ab ipsis iuxta illud, primo de Anima. Vniuersale autem nihil est, aut posterius est.

29. Istud autem magis declarabitur alibi, quod postea dicitur de intentione Aristotelis, dicendum quod quicquid ipse intenderit, de quo non est tantum curadum sicut de veritate, tamen ratio quam ad hoc adduxit parum valet. Non enim oportet q̄ in omni natura que quadoq; est in potentia & quandoq; in actu sint principium actuum & principium passiuum tanq̄ due potentie eiusdem suppositi radice in eadem essentia secundum numerum, ita quod per talem potentiam actiuam & passiuam reducat in actum, sed sufficit q̄ potentia passiuam reducat in actum per aliquam potentiam actiuam siue sit eiusdem suppositi siue alterius. Illa etiam ratio que cōcludit quod sit dare sensum agentem sicut intellectum agentem, quia sensus quandoq; est in potentia ad sentiendum, & quandoq; in actu sicut intellectus ad intelligendum.

Sententia quartæ distinctionis tam in generali quam in speciali.

Distinctio quarta.

Hic oritur quæstio. Superius Magister probauit trinitatem personarum & vnitatem essentie auctoritate, rationibus, & similitudinibus. Hic incipit quæstiones incidentes circa prædicta determinare, præmiserat enim supra distinguens personas vel processionem vnius ab aliis, vnde, circa processionem vnius ab alia quæstiones mouet & determinat. Et secundum hoc pars ista diuiditur in tres partes, quia primo mouet quæstiones circa processionem suppositum vel terminum. Secundo circa processionem modum. Tertio circa processionem principium. Secunda pars incipit. 6. dist. Præterea ibi queri solet. Tertia in principio 7. di. ibi hic solet à quibusdā. Est autem sciendum q̄ licet Magister moueat has quæstiones de generatione filii à patre, tamē eadē quæstiones possunt fieri de processione spiritus sancti & determinantur eodem modo. Prima potest diuidi in duas, primo enim ponit quæstionem de nominibus essentialibus in concreto vtrum scilicet possint significare vt suppositum generationis an vt finis. Secundo mouet quæstiones de nominibus essentialibus in abstractione significantibus ibi post hoc queritur. Prima verò est præsentis lectionis. Et diuiditur in tres partes. Primo enim præmittit hanc quæstionem, vtrum hæc sit vera, Deus genuit Deum. Secundo excludit circa hoc incidentem opinionem. Et tertio obiicit in contrarium circa determinata. Secunda ibi, Quidam tamen aduersarij veritatis. Tertia ibi, Nunc autem ad præmissam quæstionem reuertamur. Prima diuiditur in duas partes, secundum quod duplici via opponit. Secunda ibi, Sed ad hoc opponitur. Et hæc est sententia Magistri in generali.

IN SPECIALI sic procedit Magister, inquit vtrum hæc sit vera, Deus genuit Deum. Et videtur quod non. Si enim Deus genuit Deum aut ergo se aut alium. Si se, tunc ergo idem est generans & generatus, quod est impossibile. Si alium ergo in diuinis sunt plures dii. Et respondet Magister q̄ Deus genuit Deum non tamen se nec alium in diuinitate, sed alium in persona. Postea opponit ad quæstionem alia via. Si enim Deus genuit Deum, aut Deum qui est Deus pater, & sic genuit se, aut genuit Deum qui non est Deus pater. Et respondet q̄ illa propositio habet duos sensus, videlicet, vno modo vt sit sensus genuit deum qui non est Deus pater, id est Deum qui non est pater, & sic est vera, vel sic, genuit Deum qui non est idē Deus cū Deo patre & sic est falsa, quia in diuinis est vnus solus Deus. Postea incidentaliter excludit quorundam opinionem. Supposuerat enim in prædicta solutione quod personale nomē prædicatur de essentiali vt dicatur Deus est pater. Quidam tamē sunt in contrariam opinati, dicunt enim quod hæc est vera, tres persone sunt vnus Deus non tamen econuerso. Sed Magister dicit quod secundum fidem catholicam vtraq; est vera. Quod probat per multas auctoritates. Vltimo contra determinationem præcedentis quæstionis obiicit per auctoritatem Aug. qui dicit q̄ pater genuit alterum à se. quod videtur contra solutionem prædictam, & Magister respondet q̄ hoc fit intelligendum & genuit alterum à se, id est, alterum qui est idem in natura cum ipso, sed alter in persona, & in hoc terminatur sententia in speciali.

QVAESTIO PRIMA.
Vtrum in diuinis sit generatio.

Tho. 2. p. q. 27. ar. 1.

Circa distinctionem istam queritur primo, vtrum in diuinis sit generatio. Et secundo de propositionibus experimentibus diuinam generationem. Ad primam sic proceditur. Et arguitur q̄ in diuinis non sit generatio, quia à quo remouetur superius & inferius, sed mutatio superior est ad generationem, ergo cum in diuinis non sit mutatio, videtur q̄ nec generatio. Item si in diuinis esset generatio, illa esset æquiuoca, vel vniuoca, sed non est æquiuoca nec vniuoca, ergo &c. probatio minoris. Et primo quod non sit generatio æquiuoca, quia secundum Aug. in filio est perfecta ratio imaginis, quia in eo nulla est dissimilitudo, sed generatio æquiuoca excludit perfectam similitudinem, ergo, &c.

D 4   2 Item